

[Korsgaard.]

Ministrene havde een Opfattelse, medens det store Flertal af dem havde en helt anden. Jeg maa vel altsaa gaa ud fra, at Ministeren taler paa det samlede *Ministeriums* Vegne. Men Punkt 2 — og ogsaa et meget vigtigt og interessant Spørgsmaal — er: Taler den højtærede Minister paa de to *Regeringspartiers* Vegne? Jeg kan for saa vidt give Svaret, som jeg tør paastaa, at han ikke taler paa alles Vegne, som tilhører et af de to Partier. Det vil ikke være nogen, i hvert Fald formentlig ikke være ret mange ukendt, at det ærede Medlem af det andet høje Ting Hr. Gunnar Fog-Petersen paa offentlige Møder, jeg tør vel sige fra Møde til Møde, proklamerer, at den eneste Redning i Situationen er Inflation. Nu er det jo altid svært at grade Rigsdagsmændenes Betydning. Jeg kunde være tilbøjelig til at vove det Paradoks, at de mindst betydelige er i en Situation som denne de mest betydelige, fordi de uden Filosoferen giver Udtryk for den Stemning, som nu en Gang er mere eller mindre stærkt fremme. Jeg beklager for saa vidt, at jeg ikke kan karakterisere det ærede Medlem af Landstinget Hr. Gunnar Fog-Petersen paa denne Maade, idet jeg tværtimod efter hele den Stilling, som den radikale Gruppe har givet dette Medlem i Landstinget, maa antage, at han snart sagt er Gruppens mest førende Personlighed deroppe, og det synes mig da at være en noget besynderlig Baggrund for den Udtalelse, som den højtærede Finansminister fremsatte, at man ude i det aabne Marked, om jeg saa maa kalde det, har gaaende en førende Personlighed, tilhørende den siddende Regerings Partier, som ganske aabenlyst prædiker akkurat det modsatte af det, som Ministeren, formentlig paa Ministeriets Vegne, fremsætter som Ministeriets Standpunkt. — Altsaa, jeg spørger: Paa hvis Vegne har den højtærede Minister talt?

Den højtærede Minister mener at kunne rive Kronens Stilling helt ud af Forbindelse med den indre Fordeling. Jeg erkender, som jeg vist allerede har sagt, at dette teoretisk er muligt, men Praksis vil vise, at det er umuligt. Det Problem, der ligger for, er jo, naar alt kommer til alt, netop i ganske særlig Grad den indre Fordeling af det, der nu en Gang kan indtjenes i dette Land. Det er i Virkeligheden det, der er Baggrunden for alt det, der sker af Uroligheder, om man maa bruge et noget stærkt Ord om de Bevægelser, der finder Sted, og det er igen saaledes at forstaa naturligvis, at hvis disse Modsætningsforhold ikke var til Stede, vilde det Problem, om vi skulde holde Kronen oppe eller ikke, efter min bedste Over-

bevisning overhovedet ikke foreligge. Naar altsaa Ministeren skiller disse to Spørgsmaal fra hinanden, tror jeg, han gør noget helt forkert.

Til Udjævning af de Forhold, der ligger for, gives der maaske mange Veje. Jeg har dels selv fundet paa, om jeg saa maa sige, dels gennem Samtaler med andre faaet den Opfattelse, at i Hovedsagen er der tre Veje, ad hvilke man i hvert Fald teoretisk kan naa til en bedre Fordeling end den, vi nu har, af Indtjeningsevnen her i Landet.

Jeg vil begynde med det, jeg vil kalde Venstres Vej. Det er, saa vidt jeg har forstaaet, Tilpasningen; Venstre siger det paa den Maade, at de offentlige Udgifter skal ned. Men hertil maa jeg sige, at det er slet ikke nok. Skal der være Rimelighed i Tilpasningen, maa den gaa langt, langt dybere. Det er saaledes efter min bedste Overbevisning en fuldkommen Urimelighed at ville tilpasse specielt Tjenestemandslønningerne efter Venstres Forhold, om jeg maa kalde det saaledes, og ikke medtage Lønningerne i det aabne Arbejdsmarked. Jeg maa hævde, at de to Ting i hvert Fald maa høre afgjort sammen, saaledes at man vel ikke kan afsværge under nogen Omstændigheder at ville nedsætte Lønningerne, det være sig dem, Tjenestemændene har, eller Lønningerne i det frie Arbejdsmarked, men *skal* det ske, saa bør det afgjort ske samlet. Thi det er en Selvfølge, at naar det sker samlet, bliver ogsaa samtidig dermed Priserne lavere; det bør de i hvert Fald blive og vil de formentlig ogsaa blive for mange Varers Vedkommende, naturligvis ikke eller i hvert Fald kun i ringe Grad for Eksportvarerne, idet jo her kun Mellemandhandleravancen kommer i Betragtning, medens Prisen i øvrigt bestemmes ude i de aabne Markeder, men for de andre Varers Vedkommende vil en generel Nedsættelse af Lønningerne over en bred Front betyde, at Varerne gaar ned i Pris, og saa kan der for saa vidt blive Rimelighed i denne Nedsættelse.

Men er denne Vej fremkommelig? Hvis det virkelig skal klodse noget, kan jeg ikke se rettere end, at 10 pCt.s Nedsættelse er for intet at regne. Ja, ogsaa den noksom omtalte 33 pCt.s Nedsættelse, en Nedsættelse, som jo omtaltes i Aarhus paa et Landbomøde af en eller anden Art, vil jeg i denne Situation finde for ringe, hvis der virkelig skal blive Tale om en følelig Hjælp. Og naar vi nu betænker, at i Øjeblikket er Arbejds lønningerne fastsat uforandret for et Aar ud i Fremtiden, saa kan jeg meget vanskeligt forstaa, at nogen praktisk Mand kan tro, at man snart